

ACK DAMON MIG TYCKES AT WINTREN BLIR LÅNG

Ack Da-mon mig tyckes at Wintren blir lång, när

wi ej med Få-ren gå wall. Wi glädjas ej mer utaf

Fog-larnas säng, sen marken är frusen och kall

Blomstren wissnar, käl-lan fry-ser, sko-gen gulnar

och jag ry-ser, Farwål sköna Da-mon til So-len i-gen upp-

wär-mer båd mig och min wärn.

När wi wåra Får med dess Lam gifwit hö:
Hwad hindrar oss då i wår ro,
Ack skönaste Daphne fly ej från wår ö,
Snart börjar små blomstren at gro.
Nöjen ökas, När wi råkas,
Wi wäl mötas, och få språkas,
Allt derfor Herdinna war nöjder som jag,
Så äga wi Sommar hwar dag.

Farwål skönsta Damon jag reser nu bort,
Mig glädes ej orten at se,
Mit nöje har warit så flygtigt som kort:
Wil du mig din wänskap ej ge:
Hjertat ängslas, och jag qwider,
Tankan fångslas och jag lider!
Du har skönsta Damon mit hjerta wäl fått,
Men jag får i dig ingen lott.

Ack Daphne ditt altar är därföre fräkt,
Jag offrar derpå intet mer:
Dig hafwer jag handen nog ofta framräckt:
Men du dig kallsinnigt betar:
Jag beklagar, hwad mig hände,
Ödets lagar, lyckan wände:
Ack! skola wi ständigt förgäta hwaran?
Nej hwarken jag wil eller kan.

Min Damon tilstäd mig än drifwa min hjord,
I marken der du plär gå wall:
Ditt ljufliga tal och de wänliga ord,
Bör roa när dagen blir all:
Torftig föda, menlös lefnad,
Dräglig möda, ständig trefnad,
Försötme wår tid, At han ej blifwer lång,
Fast werlden oss synes nog trång.

Wår koja kan bli oss tillräckelig nog:
Ty samma rum hoppas ock jag,
At klaga jag lofwar du aldrig får fog:
Din wilja blir alltid min lag,
Har du trefnad, Damon glädes:
Rolig lefnan, ingen rädes,
Ja Echo kringspide at Herden har frögd,
Och Damons Herdinna är nögd.

Då äga wi ständigt en grönskande Wår,
Af kölden wi känning ej ha,
Den kallaste Winter oss nöjsam förgår,
Så länge wi bägge må bra,
Alt skall trifwas i wår hydda,
Alt uplifwas och beskydda,
Den dagligt kan öka Wår menlösa ro:
När wi i wår stillhet få bo.